

Sygn. akt II CSK 629/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa W. S. i B. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Wojskowego Zarządu Infrastruktury w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki B. S. kwotę 1.800
(tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący opart wniossek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ §1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć.

W sprawie niniejszej skarżący przytoczył rozbieżne orzeczenia sądów apelacyjnych dotyczące rozumienia chwili wystąpienia z wezwaniem do zapłaty oraz chwili wniesienia powództwa w sposób ogólny, podczas gdy Sąd Najwyższy wypowiedział się już na temat, jak rozumieć moment zgłoszenia roszczeń z art. 129 ust. 4 p.o.ś. w wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r., II CSK 161/13, nie publ.

Zgodnie z art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi stanowią łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11 – nie publ.). Ponadto podstawą sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz wykazanie, że naruszenie to spowodowało

wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 – nie publ.). W sprawie niemniejszej sytuacja taka nie wystąpiła.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania(art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]